

[Socialministeren.]

tage de direkte udgifter som følge af det forslag, som det ærede medlem og hans parti fremsætter, men også de fremtidige, så bevæger man sig jo henimod en ordning, der mere er statens ordning, end det er parternes eller sygekassernes.

De ærede medlemmer hr. Chr. Madsen og hr. Aage Fogh var inde på den sociale balance og sammenhæng i tingene; jeg vil først omtale arbejdsløshedslovgivningen, ulykkesforsikringslovgivningen og sygeforsikringslovgivningen. Disse tre love har en indre sammenhæng, fordi der dér er gjort forsøg på at give erstatning for tab af arbejdsfortjeneste efter visse regler, og det må være en bestræbelse at få de tre ting til indbyrdes at hænge sammen, således at sætterne har et nogenlunde rimeligt forhold til hinanden. Der kan være forskelle med forskellige begrundelser, men det er forholdet mellem ydelsen og den løn, som vedkommende har tabt, vi skal se på.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh rejste det videregående spørgsmål, om det ikke var på tide, at man lavede en ny socialreform, at man koordinerede lovgivningen. Socialreformen af 1933 var foruden at være koordinerende et betydeligt socialt fremskridt; også i de senere år har vi gjort meget betydelige fremskridt socialt, men måske kan man sige, at der ikke er den helt rigtige indre sammenhæng, og det er noget, vi er meget opmærksom på i socialministeriet. Vi har i 1959 fået åndssvagebogen. I årene før den fik vi døvelov og blindelov og en lov til af samme type inden for særforso-gen, og desuden har vi fået den store lov om revalidering. Disse love tjener i og for sig alle sammen samme formål, dog over for forskellige grupper, og det må være vor opgave i socialministeriet at få dem til at hænge sammen, således at vi kan undgå overlappinger og en for stor administration. Jeg vil også gerne sige, at vi med stor interesse følger spørgsmålet om børnene, som det ærede medlem nævnte. Der er et stående udvalg i socialministeriet — det hedder det socialpolitiske udvalg — som hele tiden overvåger udviklingen og kommer til ministeren med forslag om de nødvendige ændringer, også administrative. Inden for dette udvalg har vi et underudvalg, der hedder det familiepolitiske udvalg, som følger mu-

lighederne for at gøre det, som det ærede medlem var inde på, nemlig i stedet for at stykke hjælpen til familierne ud på alle leder og kanter, da at få samlet det hele i en stor hovedopgave. Jeg kan altså sige til det ærede medlem: dette spørgsmål er taget op.

Dernæst vil jeg gerne sige, at man ikke umiddelbart ved at aflæse statens udgifter kan finde ud af, hvorvidt det er forsvarligt at have så og så mange tjenestemænd og de og de stigninger i løn- og pensionsudgifterne. For det første beror en stor del af udgiftsstigningen på lønreguleringerne. En anden ting, og det gælder i hvert fald inden for det sociale område, er, at vi har anlagt en anden bedømmelse af socialpolitikken, end vi gjorde før. Må jeg eksempelvis nævne åndssvageforso-gen, hvor man før kun opbevarede patienterne. Nu ser vi sådan på det, at de skal udvikles inden for de muligheder, de har, og det fører til en udvidelse af personalet og en forbedring af dets uddannelse, og dette må igen føre til stigende udgifter på tjenestemandsområdet. Det samme gælder inden for børneforso-gen, og på den måde kan man nævne en række ting, som gør, at udgifterne til tjenestemænd og dermed også til pensioner bliver større. Men selvfølgelig er det givet, at vi må gøre, hvad vi kan for at holde disse udgifter nede.

Det ærede medlem hr. Peter Larsen rejste spørgsmålet om — jeg ved ikke, om man kan kalde det den strid, der er opstået mellem fortsættelseskasserne og sygekasserne om, hvordan man skal formulere en henvendelse til sygekassemedlemmerne, når de pågældende medlemmers indtægt er kommet op over sygekassegrænsen. Sagen ligger på departementschefens bord i øjeblikket, og jeg har ikke fået den endnu, så jeg kan ikke se, hvad der indstilles til mig; men jeg vil være umiddelbart interesseret i at følge den praksis, der hidtil har været fulgt, og for hvilken retningslinjerne er fastlagt i § 9 i et cirkulære af 22. marts 1961; jeg citerer en del af paragraffen:

„Et medlem, der efter sin økonomiske stilling ikke længere kan forblive som nydende medlem i gruppe A, overføres til gruppe B, medmindre han begærer sig overført til bidragydende medlemskab eller til en i henhold til sygeforsik-